

Σημείωμα

Η ΕΠΙΘΕΤΙΚΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΙΣΛΑΜ

Του Ανδρέα Ανδριανόπουλου

Αυτό που συνέχεια ακούγεται σχετικά με το Ισλάμ και τους μουσουλμάνους μετανάστες είναι πως αποτελούν θύματα της Δυτικής επιθετικότητας και πως η θρησκεία τους διώκεται από φανατικούς ρατσιστές και φοβικούς νεο-σταυροφόρους. Όλοι όμως αυτοί οι ισχυρισμοί απέχουν από την πραγματικότητα και δείχνουν να αγνοούν την ιστορία.

Το Ισλάμ δεν είναι μια θρησκεία ειρήνης και αγάπης. Η ίδρυσή του συνοδεύτηκε από εξοντωτικούς επεκτατικούς πολέμους και η παρουσία του στον κόσμο οικοδομήθηκε πάνω στα ερείπια των κατακτήσεων των στρατιών του και στο αίμα των αντιπάλων του. Δεν υπάρχουν χώρες που εξ αρχής να υπήρξαν μουσουλμανικές. Αυτές δημιουργήθηκαν κάτω από την επιβολή του ξίφους των πιστών ακολούθων του Προφήτη, που δίδαξε την επιβολή των απόψεών του σε όσους εξακολουθούσαν να τον αμφισβητούν και να αρνούνται να τον ακολουθήσουν.

Οι κατακτήσεις των Αράβων μετά τον θάνατο του Μωάμεθ το 632 μΧ μετέβαλαν την μορφή του κόσμου για πάντα. Το 600 μΧ δεν υπήρχαν πουθενά μουσουλμάνοι και η Αραβική γλώσσα μιλιόταν μοναχά στην Αραβική χερσόνησο και σε απομακρυσμένα κομμάτια του σημερινού Ιράκ και της Συρίας. Δεν υπήρχαν Άραβες στην Αίγυπτο και στη Βόρεια Αφρική. Τα εδάφη της Συρίας και της Αιγύπτου αποτελούσαν μέρος της ελληνόφωνης Χριστιανικής Βυζαντινής Αυτοκρατορίας ενώ το Ιράκ και το Ιράν ήταν κάτω από την κυριαρχία των Σασανιδών Βασιλέων, που πίστευαν στον Ζωροάστρη Θεό της Φωτιάς.

Μέσα όμως σε λίγες δεκαετίες ο κόσμος αυτός είχε ερειπωθεί. Μέχρι το 641 μΧ οι μουσουλμανικοί στρατοί είχαν κυριεύσει την Συρία, την Παλαιστίνη, την Αίγυπτο και το Ιράκ, σκλαβώνοντας και τους Αγίους Τόπους. Το 700 μΧ είχαν καταλάβει ολόκληρη την Βόρεια Αφρική και μέχρι το τέλος του 720 ολόκληρη την Ισπανία, το Πακιστάν και το μεγαλύτερο μέρος της Κεντρικής Ασίας. Αυτές οι εντυπωσιακές κατακτήσεις, όπως αργότερα κι άλλες, έγιναν

σχεδόν παντού μόνιμες. Η Συρία, το Ιράκ, η Αίγυπτος και η Βόρεια Αφρική έγιναν όλες Αραβόφωνες μουσουλμανικές χώρες, ενώ στο Ιράν, στην Κεντρική Ασία, σε περιοχές της ΝΑ Ασίας (Μαλαισία, Ινδονησία) και στην Ινδική υποχερσόνησο (Πακιστάν, Μπανγκλαντές και κομμάτια της Ινδίας και της Βιρμανίας) παρ' όλο που τα Αραβικά δεν μπόρεσαν να υποκαταστήσουν τις τοπικές ιστορικές γλώσσες (αν και κάπου κυριάρχησε η Τουρκική διάλεκτος, λόγω σχετικών αργότερα κατακτήσεων) το Ισλάμ έγινε η κυρίαρχη θρησκεία.

Η Ευρώπη ολόκληρη γλύτωσε τον εξισλαμισμό λόγω ιστορικών συγκυριών και κάποιων, σημαντικού μεγέθους, εθνικών προσωπικοτήτων. Στην Ισπανία, οι Ουμαγιάδες Χαλίφηδες της Δαμασκού και αργότερα οι Αμπασσίδες της Βαγδάτης, με την συνεργασία Μαυριτανών και Βερβερίνων πολέμαρχων, καθυπόταξαν ολόκληρη την Βησιγοθική Ισπανία (Ανδαλουσία). Μόνο μετά από 770 περίπου χρόνια (περίπου 8 αιώνες), και με την κοινή προσπάθεια των βασιλείων της Καστίλλης, της Αραγώνος και της Λεόν κατόρθωσαν οι ηγέτες της Ισπανίας (Φερδινάνδος και Ισαβέλλα) να επανακαταλάβουν (Reconquista) τα εδάφη τους και να διώξουν τους μουσουλμάνους από την Ιβηρική χερσόνησο.

Εξ ίσου η Γαλλία σώθηκε, και ολόκληρη η Ευρώπη βέβαια, από την ισλαμική κατάκτηση όταν ο Κάρολος (το Σφυρί) Μαρτέλλ απέκρουσε τις δυνάμεις των Αράβων στην περίφημη μάχη του Πουατιέ (732 μΧ). Έχοντας συντρίψει τις Χριστιανικές δυνάμεις βόρεια από τα Πυρηναία στην οχυρωμένη Καρκασσόν (725) κι αφού λεηλάτησαν πολύ βορειότερα την Βουργουνδία, οι μουσουλμανικές στρατιές υποχρεώθηκαν να δώσουν την τελειωτική κρίσιμη μάχη με τον πρίγκηπα Μαρτέλλ και τους σιδερόφρακτους ιππότες του στο Πουατιέ. Η ολοκληρωτική τους αιματηρή συντριβή τους περιόρισε στον Νότο, γύρω από την Ναρμπόν (σημερινό Λανκεντόκ), και τους αποθάρρυνε από την όποια παραπέρα κίνηση προς την Ευρώπη. Που έτσι διασώθηκε από το επιθετικό Ισλάμ των Χαλίφηδων της Δαμασκού.

Αυτή όμως δεν υπήρξε η μοναδική προσπάθεια των στρατιών του Ισλάμ να εισβάλουν και να κυριεύσουν την Ευρώπη. Δύο φορές οι στόλοι των ηγετών της Αραβίας επιχειρήσαν να πολιορκήσουν από την θάλασσα την Κων/πολη, πρωτεύουσα τότε της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας. Το 674 μΧ η πολιορκία διήρκεσε 4 χρόνια! Με την βοήθεια του Υγρού Πυρός η Βασιλεύουσα σώθηκε και οι εισβολείς απωθήθηκαν. Το 716 μΧ πάλι, μια τεράστια μουσουλμανική δύναμη πόδησε στον Ελλήσποντο κι ετοιμάσθηκε να χτυπήσει άξαφνα την Πόλη. Χάρης στους Κόπτες ναυτικούς της Αραβικής αρμάτας, οι Βυζαντινοί πληροφορήθηκαν την παγίδα και με πλοία φορτωμένα με σιφώνια που ξερνούσαν το Υγρό Πυρ επιτέθηκαν ξαφνικά στον αγκυροβολημένο μουσουλμανικό στόλο προκαλώντας πανικό και μαζική καταστροφή. Γλύτωσε έτσι και πάλι η Πόλη, κι ο Άραβας Χαλίφης, Ουμάρ ο 2ος, διέταξε την αποχώρηση των δυνάμεων της Αραβίας.

Οι δυνάμεις του Ισλάμ όμως δεν εγκατέλειψαν την φιλοδοξία να καθυποτάξουν την Ευρώπη. Πολύ αργότερα, κι αφού ο Οθωμανός Σουλτάνος Μωάμεθ ο Πορθητής κατόρθωσε το 1453 να λεηλατήσει την Κων/πολη, επιχειρήσε να αποβιβασθεί στην Ιταλία. Ο Τζεντίκ Πασάς με δύναμη 128 πλοίων επιτέθηκε το 1480 στο λιμάνι του Οντράντο και οδήγησε στο θάνατο 12.000 κατοίκους, με επικεφαλής τον Αρχιεπίσκοπο Στέφανο Αγκρικόλο. Ο Πάπας Σίξτος ο 4ος όμως κήρυξε αμέσως σταυροφορία στην οποία συνέτρεξαν η Ουγγαρία, η Αραγόνα και ο βασιλιάς Φερδινάνδος της Νάπολης. Με την σθεναρή αντίσταση του Πάπα, οι Οθωμανικές δυνάμεις γνώρισαν την ήττα, και το 1481 το Οτράντο απελευθερώθηκε.

Άλλη μία φορά επιχείρησαν οι στρατιές του Προφήτη να εισβάλουν στην Ευρώπη από τον Νότο. Ο στόλος του Σουλτάνου Σουλειμάν του Μεγαλοπρεπή, κάτω από τις διαταγές του Βαρβαρίνου Κουρσάρου Ντραγκούτ Ρέις, πολιορκήσε την Μάλτα το 1565. Μετά όμως από αιματηρές συγκρούσεις διάρκειας 4 μηνών, με χιλιάδες θύματα κι από τις δύο πλευρές, οι Ιππότες του Τάγματος του Νοσοκομείου του Αγ. Ιωάννη κατόρθωσαν να αποκρούσουν τους μουσουλμάνους εισβολείς και να διατηρήσουν το νησί αλώβητο.

Οι σκληρότερες όμως επιθέσεις των πιστών του Προφήτη για την κατάληψη της Ευρώπης έγιναν από τον Βορρά. Κάτω από τις διαταγές του Μεγάλου Βεζύρη Ιμπραήμ Πασά, τα Οθωμανικά στρατεύματα του Σουλτάνου Σουλειμάν αφού κατέλαβαν ολόκληρη την Βαλκανική και την Ουγγαρία εισέβαλαν στην Αυστρία και πολιορκήσαν το 1529 την Βιέννη. Κατάληψη της μεγάλης αυτής πόλης θα είχε σημάει την ολική κατάρρευση της Ευρώπης ολόκληρης. Με την συμμετοχή του βετεράνου μισθοφόρου της μεγάλης μάχης της Παβίας στην Ιταλία Νικόλα, Κόμη του Σάλμ, και των επίφοβων ανδρών του, των περίφημων Γερμανών ανδρών της τύχης, Λάντκνεχτς, οι Οθωμανικές δυνάμεις αποκρούσθηκαν και τα σχέδια του Σουλειμάν ματαιώθηκαν.

Για τα επόμενα 150 χρόνια οι βλέψεις των μουσουλμάνων Οθωμανών κατά της Ευρώπης ποτε δεν κόπασαν με κορύφωση την επόμενη μεγάλη επίθεση κατά της Βιέννης το 1683. Απέναντι στις στρατιές του Μεγάλου Βεζύρη Καρά Μουσταφά Πασά (που περιελάμβαναν πολεμιστές και από το Χανάτο της Κριμαίας, την Μολδαβία και το Πριγκιπάτο της Ανω Ουγγαρίας), οι ενωμένες χριστιανικές δυνάμεις των Αψβούργων, της Γερμανικής Αγίας Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας και της Κοινοπολιτείας Πολωνίας και Λιθουανίας, κάτω από την ηγεσία του Βασιλιά Ιωάννη του 3ου Σομπιέσκι, έδωσαν την τελική μάχη για την Ευρώπη. Η επιτυχία τους σήμανε στην ουσία το τέλος των μουσουλμανικών / οθωμανικών βλέψεων για την κατάκτηση της Δύσης και την αποτροπή του πιθανού εξισλαμισμού ολόκληρης της ηπείρου.

Είναι χαρακτηριστικό πως το όραμα για την τελική επέκταση του Ισλάμ σε ολόκληρη την Δύση, και σε όλο τον υπόλοιπο κόσμο - που αποτελεί ουσιαστικά την καρδιά της μουσουλμανικής πίστης και προπαγανδίζεται μέσα από το Κοράνι - ποτέ δεν έπαψε να ποδηγετεί τις σκέψεις και τις διαθέσεις των πιστών. Μέσα από τα γραπτά των Αδελφών Μουσουλμάνων και τις διδασκαλίες άλλων σοβαρών και γενικής αποδοχής θεωρητικών του Ισλάμ (παλαιότερων αλλά και σύγχρονων) η εμμονή στην αναπόφευκτη κυριαρχία της ισλαμικής πίστης στον κόσμο όλο ποτέ δεν έχει εκλείψει. Πολύ συχνά και από πολλούς από αυτούς, η επέκταση αυτή της πίστης συνδέεται με την βία, την σύγκρουση και τον ιερό πόλεμο.

Οφείλουμε αυτά να τα γνωρίζουμε και να είμαστε με τα μάτια ανοιχτά. Ο εφησυχασμός δεν ωφέλησε ποτέ κανένα.

Info

Hugh Kennedy, The Great Arab Conquests: How the Spread of Islam Changed the World We Live In. W&N, London, 2007

Albert Hourani, A History of the Arab Peoples. Faber & Faber, London, 2013

Robert G. Hoyland, In God's Path: The Arab Conquests and the Creation of an Islamic Empire. OUP, London, 2015

Amira K. Bennison, The Great Caliphs. I.B.Tauris, London, 2011

Dario Fernandez Morera, The Myth of the Andalusian Paradise: Muslims, Christians, and Jews under Islamic Rule in Medieval Spain. ISI Books, London, 2016

Peter Townsend, Nothing to do with Islam?: Investigating the West's Most Dangerous Blind Spot. CreateSpace, London, 2016

Efraim Karsh, Islamic Imperialism: A History. Yale University Press, New Haven, 2006

Sylvain Besson, Η Κατάκτηση της Δύσης: Το Μυστικό Σχέδιο των Ισλαμιστών. Ενάλιος, Αθήνα, 2007

Franz Babinger, Mehmed the Conqueror and His Time. Princeton, Princeton University Press 1992

Caroline Finkel, Osman's Dream: The Story of the Ottoman Empire 1300-1923. New York, John Murray, 2006

Lord Kinross, The Ottoman Centuries: The Rise and Fall of the Turkish Empire. London, Jonathan Cape, 1979